

Küçük Kâğıt Şehir

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Kâğıt Şehir

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie mutfak masasında makas, yapıştırıcı ve bir yığın renkli kâğıtla oturuyordu. Çalışırken dalgalı kestane rengi at kuyruğu zıplıyordu. Sivri çatılı kâğıt evler katlayıp boyalı yolların kenarına bantladı. Karton köprüler mavi kâğıttan nehirlerin üzerinde kavis yapıyordu. Yatma vakti geldiğinde, koca bir kâğıt şehir lambanın altında pırıl pırıl parlıyordu. Sophie ellerini çırpı. 'Mükemmel!' diye fısıldadı.

Sophie kulağının arkasına bir kurşun kalem sıkıştırdı ve tulumunun cebine küçük bir cetvel koydu. Kâğıt şehrini her şeyden çok seviyordu. Hardal sarısı kazağının kolları saatlerce çalışmaktan sıvanmıştı. Kırmızı spor ayakkabıları yerden sarkıyordu. Işığı kapattı ve minik kâğıt pencerelere iyi geceler diledi. 'Yarın görüşürüz,' diye esneyerek yatağa gitti.

Ertesi sabah Sophie merdivenlerden aşağı koştu ve soluğu kesildi. Kâğıt şehir hareket ediyordu! Başparmağından büyük olmayan minik insanlar boyalı yollarda yürüyordu. Yeşil yelekli küçük bir figür kibrit çöpünden bir baston salladı. 'Merhaba!' diye seslendi. 'Ben Pip, belediye başkanı. Evimize hoş geldin!' Sophie'nin ela gözleri kocaman açıldı. 'Siz yaşıyorsunuz!' diye fısıldadı.

Pip, kâğıt şehrin gece boyunca canlandığını anlattı. 'Küçük evlerimizi seviyoruz,' dedi. 'Ama yağmurdan endişeleniyoruz.' Sophie onları koruyacağına söz verdi. Tam o sırada utangaç bir kâğıt kız katlanmış bir evin arkasından başını uzattı. Pembe kâğıt örgüleri ve kenarı dalgalı mavi bir elbisesi vardı. 'Ben Lulu,' dedi yumuşak bir sesle. Sophie gülümsedi. 'Tanıştığımıza memnun oldum, Lulu.'

Sophie sabahı kâğıt insanlarla tanışarak geçirdi. Kâğıt gözlüklü ve kibrit çöpünden bastonlu yaşlı bir adam olan Dede Katla, ona eski kâğıt sanatı bilgilerini anlattı. 'Sağlam katlar sağlam evler yapar,' diye gıcırdadı. Lulu, Sophie'ye karton köprüyü ve boyalı yolları gösterdi. Sophie kulağının arkasındaki kalemiyle dikkatle dinledi. Küçük şehriyle gurur duydu.

Aniden Sophie'nin dirseđi su bardađına arptı. Su masaya sıçradı ve kâğıt şehre doğru aktı! 'Sel!' diye bağırdı Pip, bastonunu sallayarak. Lulu ıglık attı ve kâğıt örgülerine sarıldı. Dede Katla yüksek bir kitaplığa doğru topalladı. Sophie'nin kalbi hızla arpıyordu. 'Çabuk! Beni takip edin!' diye bağırdı ve minik insanları toplamak için bir kaşık kaptı.

Su boyalı sokaklarda kıvrılarak aktı ve katlanmış evleri ıslattı. Karton köprü çöktü ve büküldü. Sophie elinden geldiğince çok kâğıt insanı topladı. Pip yüzen bir kâğıt parçasının üzerinde durup yön gösteriyordu. 'Doğu tarafı kuru!' diye seslendi. Lulu Sophie'nin başparmağına tutunmuş, titriyordu. 'Evim gitti,' diye fısıldadı. Sophie kendini çok kötü hissetti. 'Bunu düzelteceğim,' diye söz verdi.

Sophie bir rulo kâğıt havlu kaptı ve selin etrafına bastırdı. Dede Katla kuru bir kitabın üzerine oturmuş, uzun katlanmış sakalını sıkıyordu. 'Daha sağlam evlere ihtiyacımız var,' dedi bilgece. 'Tabanı geniş, duvarları kalın evlere.' Sophie başını salladı. Sarı kazağı nemliydi ama umursamadı. 'Bir fikrim var,' dedi. 'Ayakta durabilen evler yapalım.'

Sophie dikdörtgenler kesip onları sağlam kareler halinde katladı. Zeminler için kalın karton, geniş kâğıt tabanlar kullandı. 'Böyle mi?' diye sordu Dede Katla'ya. Gözlüğünün ardından baktı. 'Evet! Sıkıca bastır.' Lulu minik kapılar boyayarak yardım etti. Pip çalışma alanının etrafında yürüyüp herkesi cesaretlendirdi. Kâğıt insanlar birlikte çalıştı, katladı, bantladı ve yeni bir mahalle inşa etti.

Sophie'nin yardımıyla kâğıt insanlar yeni evlerine taşındı. Her evin tabanı geniş, duvarları sağlamdı. Karton köprünün yerine çift kalınlıkta bir yol yapıldı. Lulu dalgalı mavi elbisesiyle yeni bir kapı eşiğine yerleşti. 'Eskisinden daha iyi!' diye güldü. Pip kibrit çöpünden bastonunu yere vurdu. 'Daha güçlü bir şehir için daha güçlü evler!'

Sophie kâğıt insanlara baktı ve önemli bir şey fark etti. 'Bu şehri ben yaptım,' dedi. 'Ama onu güvende tutmayı düşünmedim.' Dede Katla yavaşça başını salladı. 'Hayal gücü bir armağandır,' dedi. 'Yarattığın şeyle ilgilenmek daha büyük bir armağandır.' Sophie'nin içi ısındı. Hava durumunu kontrol edeceğine ve suyu uzak tutacağına söz verdi. 'Sorumlu olacağım,' dedi.

O günden sonra Sophie her sabah kâğıt şehirle ilgilendi. Masa kenarının etrafına minik bir karton duvar yaptı ve su bardağını uzak bir rafa koydu. Tabanı geniş ve katları sağlam yeni evler ekledi. Lulu ona kâğıt şarkılar öğretti, Pip şakalar anlattı. Dede Katla ona kâğıttan ağaç yapmayı gösterdi. Şehir her gün daha güvenli ve daha mutlu oldu.

Bir öğleden sonra Sophie'nin arkadaşları oynamaya geldi. 'Bu da ne?' diye sordu komşusu, kâğıt şehri işaret ederek. Sophie gülümsedi. 'Bu benim kâğıt şehrim ve ona ben bakıyorum.' Onlara minik insanları, sağlam evleri ve boyalı yolları gösterdi. Arkadaşları çok şaşırdı. 'Yardım edebilir miyiz?' diye sordular. Sophie onlara kâğıt ve yapıştırıcı verdi. 'Elbette!'

Birlikte katlanmış ağa lar ve karton kaydıraklı bir kâğıt park yaptılar. Minik insanlar sevin le bağırdı. Lulu mavi elbisesiyle dans etti, Pip bastonunu bayrak gibi salladı ve Dede Katla bir bankta oturup gülümsedi. Sophie hayal gücünün paylaşınca daha da eğlenceli olduğunu fark etti. Ve sevdiğin bir  eyle ilgilenmek onu kalıcı kılar.

O gece Sophie bir kâğıt tabelaya yeni bir kural yazdı: 'Hayal gücüyle yapıldı. Özenle korundu.' Tabelayı şehrin kenarına yerleştirdi. Kâğıt insanlar okudu ve alkışladı. Dede Katla başını salladı. 'Sırrı öğrenmişsin,' dedi. Sophie kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. Bir şey yaratmanın onunla ilgilenmek anlamına da geldiğini biliyordu.

Sophie her gün kâğıt şehrini görmek için heyecanla uyandı. Yağmurdan sonra çatıları kontrol etti ve gevşek katları düzeltti. Lulu ve Pip onu el sallayarak karşıladı. Dede Katla yeni kâğıt sanatı bilgilerini paylaştı. Sophie'nin içi sevinçle doldu. Bir şehri elleriyle inşa etmişti ama onu nezaketiyle yaşıtıyordu. Ve bu, hepsinin en güzel yanıydı.